

2-1-1986

แนวโน้มของโรคหุ้หน้าหนักในประเศไทย

Prachak Prachakvej

Kanate Vaewichit

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjjournal>

Part of the [Medicine and Health Sciences Commons](#)

Recommended Citation

Prachakvej, Prachak and Vaewichit, Kanate (1986) "แนวโน้มของโรคหุ้หน้าหนักในประเศไทย," *Chulalongkorn Medical Journal*. Vol. 30: Iss. 2, Article 1.

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjjournal/vol30/iss2/1>

This Editorial is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn Medical Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

แนวโน้มของโรคหูน้ำหนวกในประเทศไทย

กณิศร์ แว่ววิจิต *

ในอดีตความเจริญทางการแพทย์ยังกระจายไปไม่ถึงถึงทุกอำเภอของประเทศไทย ทำให้ประชาชนได้รับการดูแลรักษาสุขภาพเบื้องต้นไม่ดีพอ เป็นสาเหตุให้เกิดโรคติดเชื้อทางหูได้บ่อย เช่น เด็กมักจะมือการทางเดินหายใจส่วนบนอักเสบบ่อยเมื่อไม่ได้รับการรักษา หรือได้รับการรักษาที่ไม่ถูกวิธี โรคก็ลุกลามเข้าไปในหูชั้นกลาง เป็นเหตุให้เกิดโรคหูชั้นกลางอักเสบเฉียบพลัน และกลายเป็นหูน้ำหนวกเรื้อรังภายหลังบ่อยครั้งที่เกิดภาวะแทรกซ้อน เช่น เยื่อหุ้มสมองอักเสบหรือเกิดฝีในสมอง ทำให้การผ่าตัดหูเพื่อรักษาการอักเสบหรือแก้ไขภาวะแทรกซ้อนของโรคหูอักเสบกันบ่อยกว่าในปัจจุบันมาก

ปัจจุบันพื้นที่ ๆ มีแพทย์แผนปัจจุบันเข้าไปดูแลประชาชนอย่างทั่วถึงมีมากขึ้น ประกอบกับยาดันทานจุลชีพที่มีประสิทธิภาพทำให้อัตราการเกิดภาวะแทรกซ้อนของการอักเสบของทางเดินหายใจส่วนบน เช่น หูน้ำหนวกเรื้อรัง ฝีในสมอง ฯลฯ ลดน้อยลงมาก แต่ภาวะแทรกซ้อนเหล่านี้ก็ยังพบได้ในถิ่นทุรกันดาร และในหมู่คนยากจนในเมืองที่มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ พ่อแม่ขาดการเอาใจใส่ดูแลเด็ก

ปล่อยให้การอักเสบของทางเดินหายใจส่วนบนลุกลามเข้าไปในหูได้ ในประเทศที่พัฒนาแล้วเช่นในยุโรปและอเมริกา มีการตรวจพบโรคหูน้ำหนวกเรื้อรังน้อยมากจนแทบจะไม่พบเลย จนเป็นเหตุให้โสต คอ นาสิกแพทย์ในประเทศเหล่านั้นต้องหันเหไปรักษาและผ่าตัดทาง Maxillofacial และ plastic surgery กันมาก

ปัจจุบันในประเทศไทยเรามีแพทย์แผนปัจจุบันกระจายไปอยู่ทั่วทุกอำเภอ และมีโสต คอ นาสิก แพทย์ประมาณ 180 ท่าน ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ใน กทม. และส่วนน้อยกระจายอยู่ตามโรงเรียนแพทย์ต่างจังหวัด และโรงพยาบาลศูนย์ของภาคต่าง ๆ ประกอบกับแพทย์สภาได้ทำการฝึกอบรมโสต คอ นาสิกแพทย์เพิ่มขึ้นปีละประมาณ 20 ท่าน ซึ่งเมื่อสำเร็จแล้วเขาเหล่านั้นก็จะกระจายกันไปอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ที่ยังขาดแคลนโสต คอ นาสิกแพทย์ ดังนั้นจึงเป็นที่เชื่อกันว่าแนวโน้มของโรคหูน้ำหนวกและภาวะแทรกซ้อนของโรคหูน้ำหนวกคงจะน้อยลงเรื่อย ๆ ตามความเจริญก้าวหน้าและการกระจายแพทย์ของประเทศไทย

* กศวิชาโสต คอ นาสิก ภาควิชาโสต คอและแพทย์ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย